

Interarte, de nou entre nosaltres

Del 18 al 27 d'octubre se celebra per segona vegada Interarte, saló monogràfic dedicat al mercat de l'art. Interarte, que va nàixer amb la pretensió d'omplir un buit en les nostres fires, realitza enguany la seua segona presentació dins del calendari firal valencià. Una fira de l'art que es presenta dividida en dos salons; d'una banda, el Saló Internacional d'Art del Mediterrani, i, de l'altra, el Saló Internacional de l'Antiquari.

Segons els organitzadors, «aquests salons pretenen formar nous canals de comunicació que permeten en el futur, a nivell mediterrani, una millor articulació entre els diversos sectors de la creació, la comercialització i l'adquisició d'obres d'art».

La creació d'una fira monogràfica dedicada al mercat de l'art ha estat una pretensió latent en diverses ciutats de l'Estat espanyol, però sense una consolidació definitiva. Tanmateix, la creació d'Arco suposarà el primer intent seriós (encara que amb polèmiques internes) d'una verdadera fira d'art contemporani, al nivell de les que se celebren en la resta d'Europa.

Joan Estellés, home profundament relacionat amb la vida cultural de València i president del certamen, comenta sobre l'«acta de naixement» d'Interarte: «A part la tradició artística de la nostra ciutat, hi havia la Fira Mostrari Internacional, com una institució amb una gran capacitat organitzativa, d'exhibició i potenciació de manifestacions comercials i una gran experiència en monogràfiques, que ens va brindar els locals per a la creació d'Interarte. Interarte naix amb la idea de convertir-se en un festival d'art tal com es fa en altres llocs, on es puga promoure la comercialització de l'art».

Jo no sé fins a quin punt la «síndrome Arco» ha actuat en la creació d'aquesta fira. De tota manera, els continguts són clarament diferenciats. D'entrada, Arco és una fira, només i únicament, d'art contemporani; amb això, en queden clarament

Amb alguns aspectes que es pot corregir de cara a noves edicions, la segona edició d'Interarte ens presenta algunes propostes ben vàlides, que potencien l'oferta cultural valenciana.

Carles Gàmez

definides les senyes d'identitat. Interarte, en canvi, vol ser una gran fira de l'art, sense concrecions temporals ni estilístiques. Així, en l'edició d'enguany, junt amb als pintors més actuals, hi haurà una exposició monogràfica sobre la pintura valenciana del segle XIX, seleccionada entre els fons artístics de les diputacions d'Alacant, Castelló i València i l'Ajuntament d'aquesta darrera ciutat.

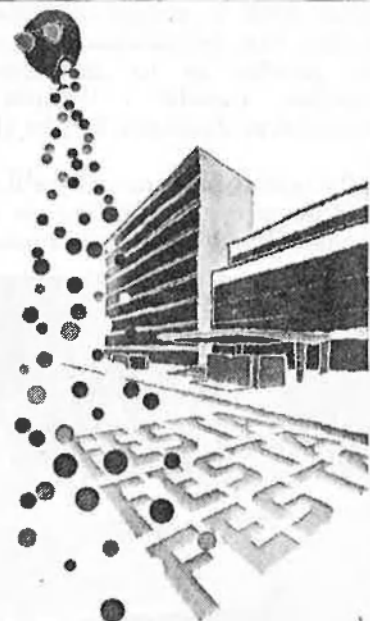
S'ha acusat Interarte del perill de caure en un certamen híbrid, de no ser una fira amb uns postulats massa

Joan Josep Estellés, president d'Interarte, amb el comité organitzador, durant la presentació de la II edició de la Fira.

FESTA DE BENVINGUDA

A LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

CAMPUS DE BLASCO IBÁÑEZ
DIMECRES 23 D'OCTUBRE

comissió gestora d'estudiants i veïns: recerca i
d'opinió: universitària i normalització lingüística

Des de les 10 del matí fins a la nit:

- Banda Democràtica de Pedralba.
- Carles Castillo (mim).
- Concert Barroc de «Sintagma musicum».
- Cinema.
- Concert de Inhibidos quizás i Habrase visto...
- Venda d'aliments i begudes...

A les 10 del matí, al Campus de Burjassot. Després, tothom al Campus de Blasco Ibáñez.

clars. Possiblement per això, buscant una major definició de principis, s'ha fet el desdoblament en dos salons. Tant el saló d'antiquaris com l'Internacional d'Art del Mediterrani, en la present edició, han ampliat l'extensió. Si en la primera s'ocuparen 2.000 metres quadrats, en aquesta s'ha arribat a ocupar-ne 5.000.

Un altre punt important seria veure fins a quin punt aquesta fira repercuteix en la societat valenciana, si realment hi ha un públic, un sector del públic interessat, vertaderament, en l'art, ja no sols el revalidat per la història, sinó per l'art compromès

Pepe Romero, o la darrera escultura al País Valencià, serà una altra de les joves atraccions de la Fira.

amb el nostre temps. O, al contrari, la nostra burgesia, com s'ha assenyalat altres vegades, continua ancorada en el postsorollisme.

Sobre l'edició del passat any, l'actual presenta, com he dit abans, algunes diferències significatives, des d'una major participació de les galeries fins a una major producció de manifestacions culturals, d'actes paral·lels a la fira, relacionats amb el fet històric, entre els quals destaquen el Saló de la Joventut, de la Direcció General de Joventut, i el Saló de la Crítica. En el primer es presentarà l'obra de nous escultors, pintors i gravadors, guardonats enguany en el Certamen Nacional d'Arts Plàstiques per a joves organitzat per l'Institut de la Joventut.

El Saló de la Crítica serà ocupat per cinc artistes valencians, elegits

per cinc crítics dels nostres mitjans de comunicació. Són aquests: Pascual Gómez, Lola Bosch, Carmen Berenguer, Lourdes Forner i Julio Andreu.

D'altra banda, en el capítol de participació de les galeries valencianes s'observen buits notables, sobretot respecte a les galeries més renovadores; és el cas d'una galeria, Punto, amb una tradició tan important en la vida artística de la nostra ciutat. Per al president del comitè organitzador, l'arquitecte Joan Estellés; «Ha estat una pena no poder comptar amb la plana major de les nostres galeries». En el cas de Punto, assenyalava la coincidència amb la FIAC parisenca, on s'havia presentat. Una altra absència notable seria la de la Galeria Theo. O el cas de galeries més joves, però amb un indubtable pes renovador en la nostra vida artística, com la Temple o la inquieta galeria Charpa, de Gandia. Es tracta d'absències notables, possiblement per l'escassetat artística en què ens movem. Per contra, les galeries més tradicionals de la ciutat hi tindran una àmplia representació.

S'ha parlat de la viabilitat, tal com dins de la fira del moble hi ha un saló Sidi, on es reuneixen els expositors de disseny més avantguardista, de potenciar una oferta molt positiva, amb la creació d'un Saló Sidi de les galeries més renovadores. És aquesta una possibilitat que no hauria de ser rebutjada, si volem crear prou al·licients per a aquesta fira, de cara a una vertebració estilística, a una major potenciació cultural de la nostra ciutat, a través d'un certamen vertaderament modern.

Pel que fa a la participació de les galeries de la resta de l'estat, a diferència de la primera edició, s'ha aconseguit d'aplegar un major ventall d'expositors. Així, per Madrid vindran Fernando Vijande, Egam, Montenegro, Buades, Rayuela, Sen, etc. De Barcelona, les mítiques Dau al Set i Joan Prats, René Metrás, Quimera, etc. Pelaires i Joan Maneu, entre d'altres, de Mallorca, i Fúcares, d'Almagro. Vicent Garcia, amb la galeria Val i 30, ha resultat un nom fonamental a l'hora de la realització d'aquest certamen.

Una altra participació important dins d'Interarte, la constitueix el bloc de les institucions valencianes. La Conselleria de Cultura hi estarà present a través de la Direcció General del Patrimoni Artístic i del llegat d'Eusebi Sempere, adquirit per l'IVAM. Es tracta d'una trentena de *gouaches* i un parell d'escultures mò-

bils, que el recentment desaparegut artista valencià va realitzar durant la seua etapa parisenca, entre els anys cinquanta i seixanta.

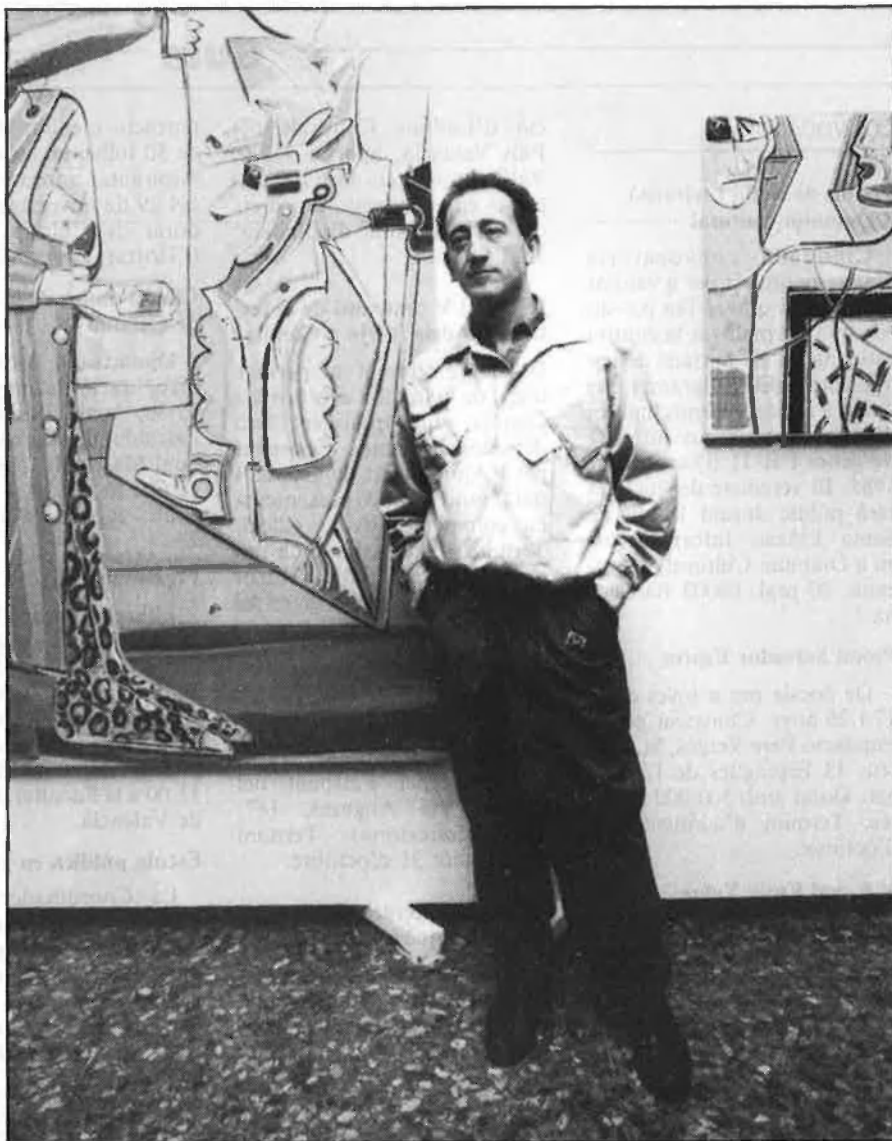
Una altra mostra important dins del Saló Internacional dels Antiquaris, en l'edició actual d'Interarte, és la que es realitza amb el patrocini de les tres diputacions valencianes sobre la pintura del nostre país del segle XIX i dels artistes becats per les diputacions d'aleshores. Una mostra que permetrà de contemplar els treballs de noms com Agrasot, Plasencia, Domingo, Pinazo, Sorolla, Castell, Puig Roda, i una selecció representativa de la Casa Museu de València. Una bona ocasió per a revisar un moment decisiu de l'art valencià, amb tanta repercussió posterior, fins als nostres dies.

També hi haurà les entitats bancàries, amb les seues col·leccions pictòriques. La Caixa d'Estalvis de València presentarà una selecció d'artistes valencians a cavall entre el XIX i el segle XX (Sorolla, Segrelles, Domingo, etc), mentre que la Caixa de Torrent ens oferirà una mostra de la renovació plàstica valenciana de la postguerra, a través de Genaro Lahuerta, Porcar, Lozano, Michavila, etc. La Caixa de Pensions de Barcelona hi participarà amb el seu servei de publicacions.

Un altre aspecte innovador d'aquesta edició és la presència oficial de França com a país invitat, a través de diferents organismes i entitats. Amb el pompós títol «Rumeur d'images del Centre National des Arts Plastiques de París» s'hi presentarà l'obra gràfica d'onze joves creadors, que aniria des del *grafitti* fins a l'art de la il·lustració. El Departament de Publicacions del Centre Georges Pompidou oferirà una mostra del seu variat catàleg artístic.

Patrocinat pel Comitè Mediterrani de la Unió d'Arts Plàstiques, l'artista Jacques Taxis proposarà una *performance* al llarg de l'edició de Interarte 85, sobre el tema «El llarg camí», concebut com una obra efímera només exposible durant la fira. A més, hi haurà altres exposicions d'artistes de l'avantguarda de l'estat veí, com també exposicions fotogràfiques, de litografies, bibliogràfica, exhibicions de vídeos (sobre l'obra de Hartung, Courbet, Corot, Toulous-Lautrec, la Fondation Maeght, etc).

Esperem (i desitgem) una consolidació real del certamen, de cara a pròximes edicions, amb una participació al més àmplia possible de tots

Morea i Baldeon, dos representants de l'avantguarda pictòrica valenciana, estan presents a Interarte.

els professionals de la nostra cultura, dels sectors més dinàmics de la societat valenciana; la presència de les tendències més renovadores de l'art actual, a través de les galeries més significatives. I també més horitzó de propostes estètiques, malgrat l'eclecticisme implícit que comporta una denominació tant extensa com «Fira de l'art». És l'hora de potenciar les nostres inversions artístiques i els seus representants, els artistes. El repte ha estat llançat de cara al futur. De tots dependrà, un poc, la realització d'una fira competitiva, arrelada en la nostra societat i amb projecció decididament europea. Ara disposem-nos a contemplar l'obra d'un Miró, d'un Tàpies, d'un Rafols Casamada, Gordillo, Eduardo Arroyo, l'equip Crònica, etc, que ocasions com aquestes tampoc no es presenten cada dia. □